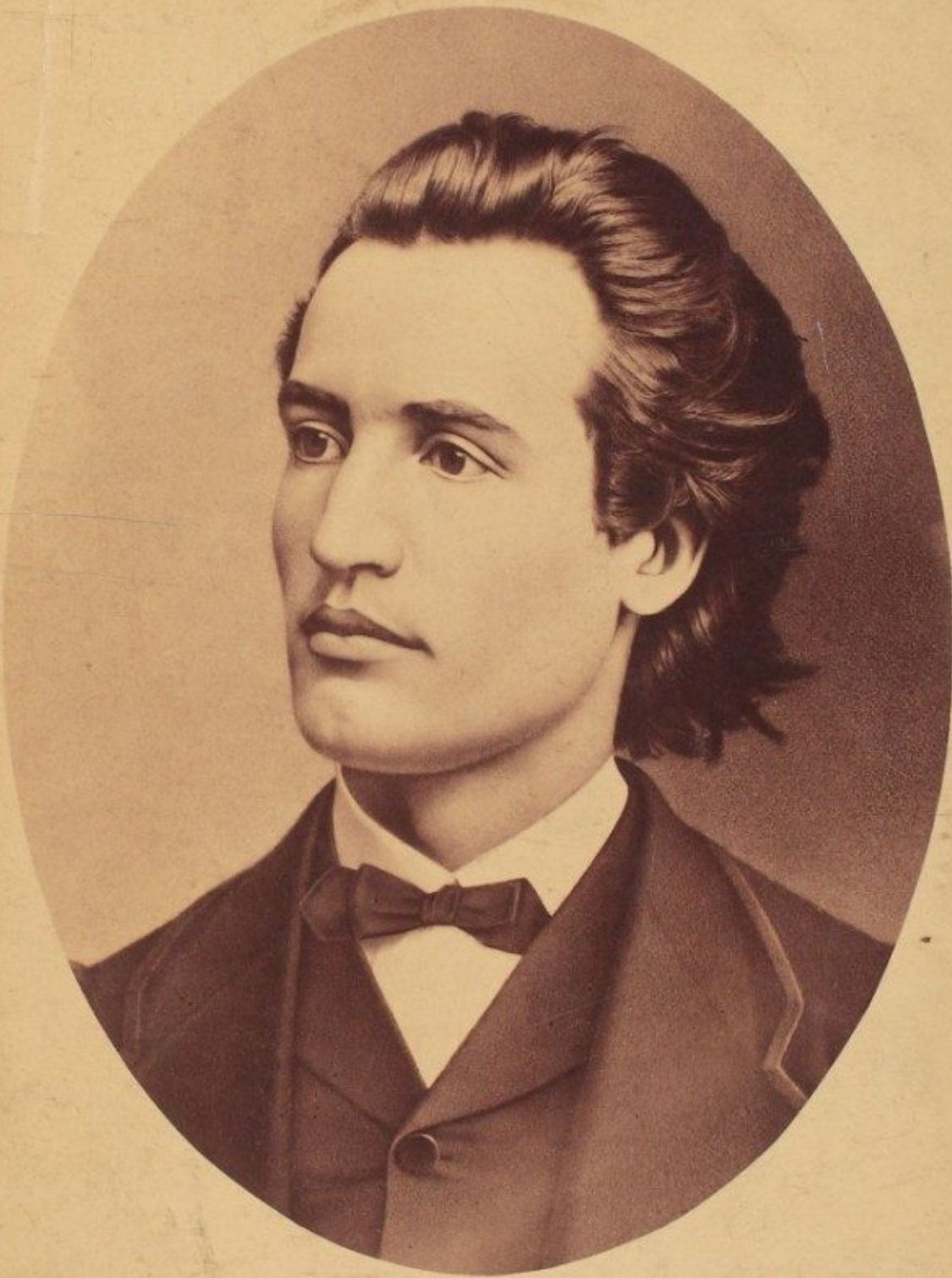

**[„UN CABINET NOU”] – de Mihai
Eminescu [29 ianuarie 1882]**

M. Eminescu de Mari

Bernhard Brandt

JASSY.

Un cabinet nou. Iată un lucru cu care ne-am obicinuit atât de mult sub regimul d-lui Brătianu încât publicul cititor îngăduie lesne, dacă ziarele nu prea fac mare caz de un asemenea eveniment ce se repetă, dacă nu c-o matematică regularitate, dar desigur într-un număr mai mare decât acela al lunilor de când partidul actual e la putere. Nici un motiv parlamentar, nici un vot al Camerei privitor la cutare ori cutare reformă n-a cauzat această remaniere, precum n-au cauzat nici pe celelalte; oamenii intră și iese în cabinetul Brătianu fără ca cineva în lume – cu regele începând și sfârșind cu orice personalitate politică determinantă – să presupuiască măcar de ce se schimbă păpușile în acest teatru de figurine.

Pretutindeni în lume cad miniștrii și vin alții în locurile; dar pretutindenea o cauză publică determinată e îndărătul acestor schimbări. A căzut d. Gambetta, dar toată lumea știe pentru ce. Când, în Germania, ministrul cultelor, d. Falk, și-a dat demisiunea toată lumea știa că legile din mai privitoare la poziția clerului catolic din Germania și mai cu seamă maniera de-a aplica aceste legi făcuse poziția ministrului cu neputință față cu faza de reconciliare în care intrase Germania cu Sf. Scaun. Dacă a căzut d. Camphausen cauza a fost că sistemul fiscal al cancelarului nu intra în vederile sale. Când lord Derby și-a dat demisia din cabinetul englez cauza era că nu se unea cu politica esterieoară a cabinetului; când contele Andrassy a căzut motivele retragerii erau a se căuta în atitudinea sa din Congresul de la Berlin și în urmările politice grave ale acelei atitudini.

De ce vin, de ce se retrag la noi miniștrii?

Nimeni n-o știe. Culisele parlamentare singure, ambițiile personale ale membrilor marelui partid și, poate, din când în când, perspectiva unei grase afaceri de întreprindere sau de împrumut sunt unicele cauze a acestor permutațiuni caleidoscopice.

Și apoi cine vine la minister? Nu vorbim aci de d. general G. Angelescu, care se bucură de numele unui corect militar și de la care am dori numai să vedem că e un adevărat ministru și nu un șef de secție al d-lui Brătianu.

Dar la finanțe? D. G. Leca. Cine e d. G. Leca, se va întreba lumea cu mirare. Acest senator care s-a distins prin... tăcere în toate cestiunile și printr-un trecut politic cât se poate de necunoscut... ce însemnează la resortul greu al finanțelor, în care au funcționat un Mavrogheni, un Strat, un Teodor Rosetti, un G. Cantacuzin? Ce mai însemnează și improvizarea acestei individualități cu totul necunoscute, care n-a dat pân-acum nici o probă de capacitate, în om politic, ba în om de finanțe? Nu sunt oare finanțele o știință care trebuie învățată și care stă în legătură atât cu economia politică cât și cu știința administrațiunii generale a statului, pentru ca oricine – un nimenea politic – să poată fi erijat în financiar, în om care judecă asupra gingașei materii a contribuțiilor pe de-o parte, a cheltuirii lor productive pe de alta?

Așadar, înc-odată... ce caută, ce însemnează d. G. Leca la Finanțe? Iată ceea ce am dori să ne spuie ziarele oficioase. Un mare punct de întrebare după o mare nulă, iată figura noului ministru.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1882-1883, 1888-1889

„TIMPUL”, „ROMÂNIA LIBERĂ”, „FÂNTÂNA BLANDUZIEI”

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XIII

Mihai-Eminescu.Ro